

forøges på bekostning af vægtene på indbyggertallet og aldersgruppen 0-49 år. Som grund herfor anføres, at sygesikringsudgifterne efter magistratens mening vil hvile tungest på aldersgruppen 50 år og derover — i modsætning til Amdsrådsforeningens synspunkter, jfr. afsnit c.

Endvidere er magistraten af den opfattelse, at kriteriet vejlængde principielt ikke burde indgå i det sekundærkommunale tilskud, og at vægten på kriteriet i hvert fald ikke bør forøges i forhold til lovforslaget. Man stiller dog ikke konkret forslag om ændringer på dette område.

Ad tilskuddet til kommunerne.

Ved fastlæggelsen af vægtfordelingen for dette tilskud bør vejudgifterne efter magistratens mening ikke alene fordeles efter kriterierne vejlængde og areal, idet også folketallet øver indflydelse på vejudgifternes størrelse. Man foreslår derfor at fordele vejudgifterne med $\frac{1}{2}$ efter folketal og $\frac{1}{4}$ efter hvert af kriterierne vejlængde og areal med en heraf følgende indbyrdes ændring af vægtene på disse kriterier.

e. Frederiksberg kommune, jfr. underbilag 7.

Ad tilskuddet til amtskommunerne m. v.

Kommunalbestyrelsen mener, at sygesikringsudgifterne vil veje tungest på de ældre aldersgrupper, og foreslår derfor, at der i forhold til lovforslaget overføres 8 vægtenheder fra folketallet til aldersgruppen 50 år og derover.

Man er endvidere af den opfattelse, at kriterierne vejlængde og areal helt bør udgå, og vægtene på disse kriterier overføres til folketallet.

Ad tilskuddet til kommunerne.

Også for dette tilskuds vedkommende mener Frederiksberg kommunalbestyrelse principielt, at vægtenhederne på kriterierne vejlængde og areal bør overføres til folketallet, der bedst dækker udgiftsbehovet på vejområdet. Man foreslår dog subsidiært, at der i forhold til lovforslagets vægtfordeling sker en reduktion af vejlængdens og arealets vægte med 3 points til fordel for folketallet.

f. Indenrigsministeriet har ved fastlæggelsen af vægtfordelingen for de objektive kriterier for begge tilskud fulgt det princip at

henføre udgifterne til folketallet, hvis det ikke med rimelig sikkerhed kan påvises, at et andet kriterium bedre karakteriserer udgiftsbehovet.

Til grund for valget af dette princip ligger, at man i virkeligheden ikke i dag kan foretage holdbare analyser af de forhold, der i detaljer betinger kommunernes forskellige udgiftsbehov. Foretager man en sammenligning af de enkelte kommuners *faktiske* udgifter pr. indbygger til forskellige formål, vil man som hovedregel få det resultat, at udgiftsbehovet er væsentligt større i de bymæssigt prægede kommuner og indenfor disse igen større, jo nærmere man kommer hovedstadsområdet. Dette kan naturligvis ikke tages som udtryk for, at *udgiftsbehovet* også er størst i de pågældende kommuner, men må fortrinsvis forklares ved et samspil mellem forskelle i velstand, pris- og lønniveau, befolkningsmæssig og geografisk struktur samt politisk opfattelse. Blandt disse faktorer er forskellen i kommunernes velstand antagelig den, der i dag betinger de største forskelle i kommunernes faktiske udgiftsniveau.

Det er indenrigsministeriets opfattelse, at man først kan og bør foretage en nøjere justering af de objektive kriterier og disses vægte, når man har nået en højere grad af velstandsudligning mellem kommunerne, specielt gennem overgangen fra procentrefusioner til tilskud efter objektive udgiftsbehovskriterier. Først på det tidspunkt vil det nemlig være praktisk muligt at foretage en teknisk forsvarlig vurdering af, om f. eks. vægtene på areal og vejlængde bør forøges, hvilket vil flytte midler fra hovedstadsområdet til det øvrige land, eller om der bør indføres et kriterium for pris- og lønniveau, der vil have den modsatte virkning, eller evt. andre kriterier.

Det skal i denne forbindelse bemærkes, at uanset hvilken vægt der lægges på areal og vejlængde, vil en overgang fra de eksisterende procentrefusioner til tilskud efter objektive udgiftsbehovskriterier flytte meget store beløb fra hovedstadsområdet til det øvrige land. En overvurdering af vægtene på disse kriterier vil derfor i tilfælde af væsentlige tilskudsomlægninger kunne medføre en betydelig overudligning.

Sluttelig bemærkes, at det må anses for meget betænkeligt at indføre en skønsmæs-